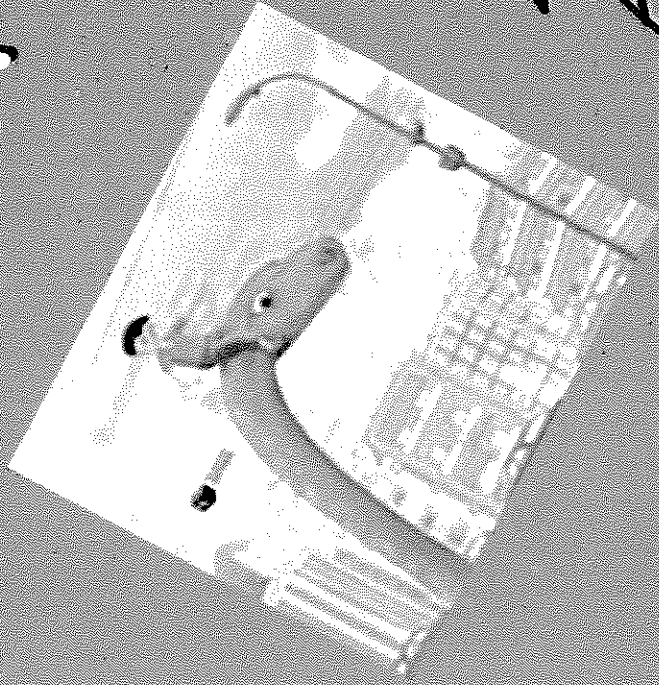

Ένας δεινόσαυρος στο μπαλκόνι μου

Σμαράνδα Τάπη
Αιμιλία Σκοπέτσι
Μυρσίνη Μήτσου
Τσακιρίδου Μαρία
Καλφοπούλου Χριστίνα

Ένας

στο μπανκόνι μου

του Σάκη Σερέφα

μια βόλτα στην ιστορία
της Θεσσαλονίκης

Καθώς λοιπόν ο Γιάννης χάζευε το εστιατόριο από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα, ο Σαύρος κοιτάει την Θάλασσα, που όσο περνάει η ώρα (τικ τακ τικ τακ) τόσο πιο πολύ ηρεμεί. Λάδι έγινε! Τόσο ήρεμη και γαλίνια που ο Σαύρος θέλει να πάει να την ακουμπήσει να δει γιατί σταμάτησε να κινείται...

Τότε κάτι άλλο αποσπά την προσοχή του Σαύρου..

-Γιάννη; Τι είναι αυτό το μεγάλο πράγμα που κολυμπάει στην Θάλασσα;

-Ποιο Σαύρο;

-Να.. Αυτό εκεί το μεγάλο πράγμα που κουβαλάει άλλα πράγματα που είναι στιβαγμένα πάνω σε άλλα μεγάλα πράγματα...

-Ασασα.. Αυτό εκεί λες;

-Ναι! Ναι! Αυτό... Τι είναι;

-Αυτό Σαύρο είναι ένα πλοίο.

-Και τι είναι το πλοίο;

Το πλοίο είναι μια μεφάλη βάρκα που επιπλέει στο νερό και μετακινεί πράγματα.

Να..!! Σαν κι αυτό εδώ που βλέπεις!

-Και πού πάει;

-Στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης, εκεί όπου αράζουν τα πλοία.

-Γιάννη;

-Ναι Σαύρο;!

-Ναι το ακολουθήσουμε; Θέλω να δω πως είναι το λιμάνι!

-Εντάξει Σαύρο.. Φύναμε!!

Ο γδωη σταση

Μπροστά απ' το κτήριο του Παλιού

Τελωνείου στο λιμάνι

Καθώς ο Σάυρος και ο Γιάννης πηγαίνουν στο λιμάνι,στον δρόμο τους συναντάνε ένα μεγάλο ψηλό κτήριο.Ο Γιάννης και ο Σάυρος στέκονται μπροστά απ' το Παλιό Τελωνείο. Το κοιτάνε από κάτω προς τα πάνω και από δεξιά και αριστερά,ξανά,και ξανά,και ξανά,και ξανά και πολλά ξανά,μέχρι να διαπιστώσουν πόσο μεγάλο είναι.Από μπροστά τους περνάνε άνθρωποι,και άνθρωποι και άλλοι άνθρωποι,μα κανείς τους δεν σταματάει να θαυμάσει το Τελωνείο.Λες και είναι και αυτό αόρατο.Ούτε καν το περιστέρι που πετάει για να βρει φαγητό για τα μικρα του πεινασμένα πουλάκια που το περιμένουν με ανυπομονησία στη φωλιά τους,πάνω στην Καμάρα.Μονάχα ένα μικρό κορίτσι που κρατάει ένα πολύχρωμο γλυφιντζούρι, το οποίο ταιριάζει με την πολύχρωμη κορδέλα της,και τα πολύχρωμα ρούχα της, και τα πολύχρωμα παπούτσια της,μονάχα αυτό το κοριτσάκι σταμάτησε για να θαυμάσει αυτό το αξιοθαύμαστο κτήριο...

Άραγε,Τόσο ενδιαφέρον υπάρχει σε αυτόν τον κόσμο;

Είναι η σκέψη των δύο μικρών δινσσαυραγοριών.

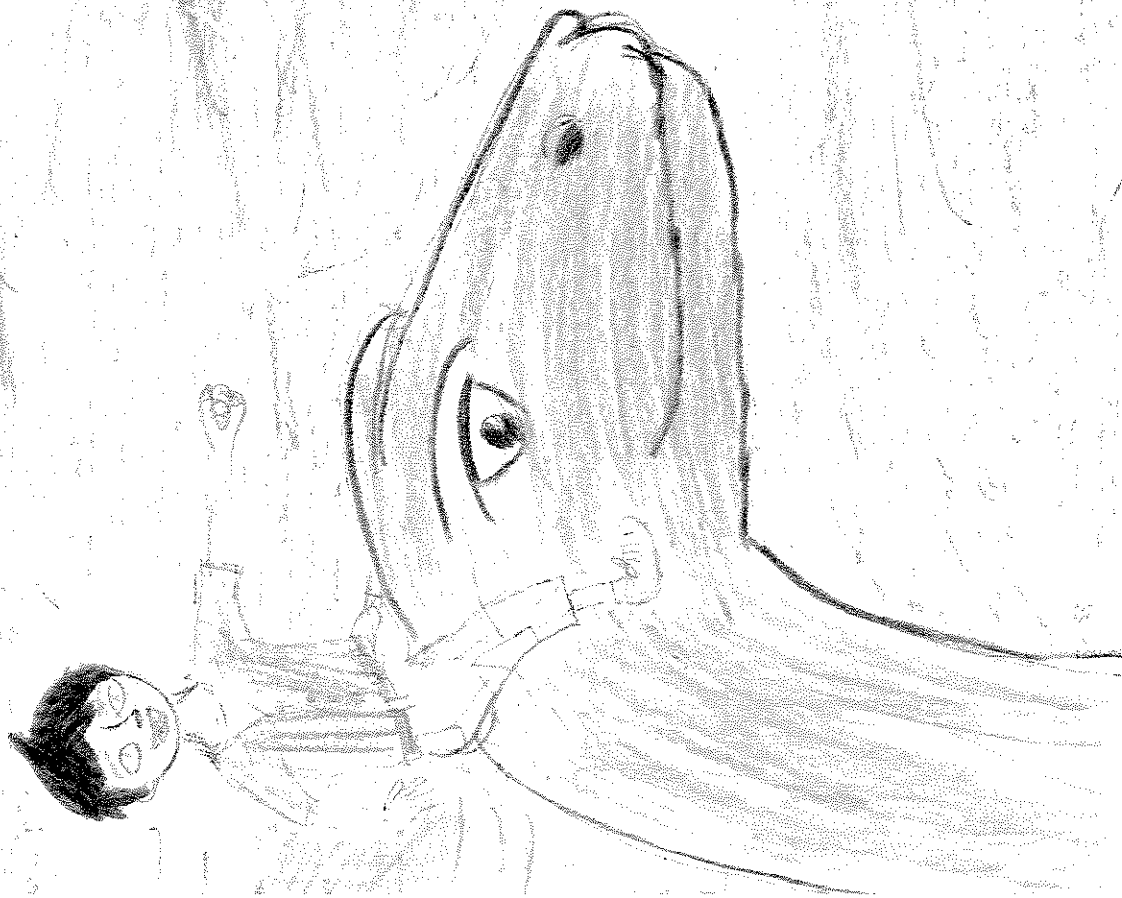
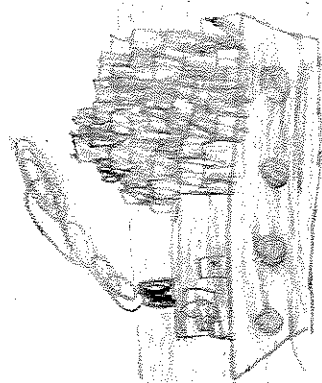
Διάλειμμα για συζήτηση και σκέψη...

Το κτήριο είναι γεμάτο παράθυρα... Κάθε γωνία και ευθεία του έχει και από ένα ή δύο ή και τρία.. Μπορεί και τέσσερα - πέντε παράθυρα,αλλα επειδη βαριόμαστε να τα μετράμε θα πούμε ότι είναι τέσσερα..Ναι,είναι τέσσερα παράθυρα σε κάθε γωνία και ευθεία του Τελωνείου.Στην μέση υπάρχει μία κλειδωμένη,σιδερένια,μπλε καγκελόπορτα.Ο Γιάννης σκαφαλώνει πάνω στο Σάυρο και μαζί τρυπώνουν τα κεφάλια τους μέσα σε ένα μισοσπασμένο παράθυρο.Το κτήριο είναι άδειο! Και όταν λέμε άδειο εννοούμε άδειο-άδειο.Τελείως άδειο,ούτε καν μια καρέκλα, ένα τραπέζι,μια πολυθρόνα,ένα ποτήρι... Τίποτα! Πιο άδειο και από ένα άδειο μπουκάλι που είναι άδειο... Το μόνο που έχει μείνει μέσα είναι πολλές αναμνήσεις... Όταν ο Γιάννης όμως ξανατρίβει τα μάτια του,το Τελωνείο γεμίζει με κόσμο.

Τι περίεργο... Μήπως συμβαίνει κάτι;

Εδώ υπάρχει λίγη γνώση...

Το Τελωνείο ή Επιβατικός Σταθμός άρχισε να κτίζεται στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης υπο την επίβλεψη μιας Γαλλικής εταιρείας, το 1904 όπως και πολλά άλλα κτήρια. Είναι ένα από τα σημαντικότερα δείγματα εκλεκτιστικής αρχιτεκτονικής της Θεσσ/νίκης. Χρησιμοποιήθηκε ως αποθήκη διαφόρων εμπορευμάτων. Σήμερα χρησιμοποιείται ως επιβατικός σταθμός. Ενώ λίγα χιλιόμετρα πιο πέρα λειτουργεί το σημερινό τελωνείο!

Αιμίλια Σκοπέτσι

~Τέλος~